T.C.
D A N I Ş T A Y
Beşinci Daire
Esas No : 2013/3994
Karar No : 2014/2761

Anahtar Kelimeler : *Polis Memurunun Naklen Ataması,*
Öğretim Görevlisi Olan Eşin Durumu,
Eş Durumu Mazereti

Özeti : *Emniyet Hizmetleri Sınıfı Mensupları Atama ve Yer Değiştirme Yönetmeliğinin "Eş Durumu Bakımından Yer Değiştirme" başlıklı 38. maddesinin 3. fıkrasına göre personelin, görev yaptığı bölge için aynı Yönetmeliğin 23. maddesinde öngörülen hizmet süresini tamamlaması halinde dahi eş durumu nedeniyle erteleme imkanından 3 yıl yararlanabilmesi mümkün olduğu gibi, bölge hizmet süresini tamamlamasa bile, ikinci bölge birinci görev sırasının gelmesinden dolayı, tebligat aldığı tarihten itibaren en çok 3 yıl eş durumu nedeniyle erteleme imkanından yararlanmasının mümkün olduğu hakkında.*

Temyiz İsteminde Bulunan (Davalı): Emniyet Genel Müdürlüğü
Karşı Taraf (Davacı) : …

İsteğin Özeti : Mersin 1. İdare Mahkemesi'nce verilen 12/02/2013 günlü, E:2012/658; K:2013/115 sayılı kararın, dilekçede yazılı nedenlerle temyizen incelenerek bozulması isteminden ibarettir.

Cevabın Özeti : Temyiz isteminin reddi gerektiği yolundadır.

Danıştay Tetkik Hakimi : Mehmet Yamak

Düşüncesi : İdare Mahkemesi kararının gerekçesinin değiştirilerek onanması gerektiği düşünülmüştür.

TÜRK MİLLETİ ADINA

Hüküm veren Danıştay Beşinci Dairesince işin gereği düşünüldü:

Dava, Mersin İli, Silifke İlçe Emniyet Müdürlüğünde genel hizmet branşlı polis memuru olarak görev yapan davacının, ikinci bölge birinci görev sırası geldiğinden bahisle Şanlıurfa Emniyet Müdürlüğüne atanmasına ilişkin 01/06/2012 günlü ve 283818 sayılı işlemin iptali istemiyle açılmıştır.

Temyiz edilen İdare Mahkemesi kararıyla; davacının eşinin Selçuk Üniversitesi Silifke Taşucu Meslek Yüksek Okulunda öğretim görevlisi olarak görev yaptığı, 2547 sayılı Kanuna tabi kadroda görev yapanların eş durumu nedeniyle naklen atanmalarının mümkün olmadığı, dolayısıyla davacının eşinin Şanlıurfa'da görev yapma imkanının bulunmadığı, dava konusu atama işlemi ile davacının Anayasa ile koruma altına alınan aile bütünlüğünün bozulduğu, yine davacı ile benzer durumda bulunan bir kısım personel açısından eş durumu gözetilmek suretiyle ikinci bölge hizmetinin ertelendiği göz önüne alındığında eş durumu mazereti gözetilmeksizin tesis edilen dava konusu işlemde hukuka uyarlık bulunmadığı gerekçesiyle işlemin iptaline hükmedilmiştir.

Davalı idare, dava konusu işlemde hukuka aykırılık bulunmadığını ileri sürmekte ve İdare Mahkemesi kararının temyizen incelenerek bozulmasını istemektedir.

Emniyet Hizmetleri Sınıfı Mensupları Atama ve Yer Değiştirme Yönetmeliğinin "Eş Durumu Bakımından Yer Değiştirme" başlıklı 38. maddesinin ikinci fıkrasında, eşleri emniyet mensubu olmayanların kadro müsait olduğu takdirde, kurumlar arası koordinasyon sağlanarak, bölge hizmet süresini aksatmamak kaydıyla, istekleri üzerine eşlerinin görevli bulunduğu yerlere atanabilecekleri kurala bağlanmış; üçüncü fıkrasında ise, eş durumu sebebiyle personelin bir yerde, o bölge için tespit olunan hizmet süresinden en çok üç yıl fazla kalabileceği hüküm altına alınmış; 39. maddesinin 1/b bendinde de, yer değiştirme işlemine tabi personelin kendisinin, eş veya çocuklarının sağlık özürleri sebebiyle en fazla 6 yıl, eş durumu sebebiyle 3 yıl ertelenebilme imkanı tanıyan 30 ve 38'inci maddelerdeki hükme rağmen, bu süreden fazla aynı yerde veya bölgede kalmak zorunda bulunanların, kendilerine bildirilerek Emniyet Genel Müdürünün teklifi, Bakan'ın onayı ile Genel İdari Hizmetleri sınıfından bir göreve atanabilecekleri kuralına yer verilmiştir.

Dava dosyasında yer alan bilgi ve belgelerin incelenmesinden; polis memurluğu görevine ilk kez 29/12/2006 tarihinde Ankara Emniyet Müdürlüğü'nde başlayan davacının, eşinin Selçuk Üniversitesi Silifke Taşucu Meslek Yüksek Okuluna öğretim görevlisi olarak atanması nedeniyle eş durumu gözetilerek 24/08/2010 tarihli işlemle Mersin İli, Silifke İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne atandığı; ikinci bölge birinci görev sırası gelmiş olmakla birlikte, hizmet ihtiyacı nedeniyle ikinci bölge hizmeti üç kez ertelenen davacının 2012 yılı atama döneminde eş durumu nedeniyle erteleme talebi kabul edilmeyerek dava konusu işlemle Şanlıurfa Emniyet Müdürlüğüne atandığı anlaşılmaktadır.

Anılan Yönetmeliğin 38. maddesinin 3. fıkrasına göre personelin, görev yaptığı bölge için Yönetmeliğin 23. maddesinde öngörülen hizmet süresini tamamlaması halinde dahi eş durumu nedeniyle erteleme imkanından 3 yıl yararlanabilmesi mümkün olduğu gibi, bölge hizmet süresini tamamlamasa bile ikinci bölge birinci görev sırasının gelmesinden dolayı tebligat aldığı tarihten itibaren en çok 3 yıl eş durumu nedeniyle erteleme imkanından yararlanması mümkündür.

Bu durumda, eşinin Selçuk Üniversitesi Silifke Taşucu Meslek Yüksek Okulunda öğretim görevlisi olarak görev yapması nedeniyle bir başka İl'e atanamayacağı dikkate alındığında, eş durumundan dolayı 24/08/2010 tarihli işlemle Silifke İlçe Emniyet Müdürlüğüne atanan davacının, eş durumu nedeniyle erteleme talebi kabul edilmeyerek Şanlıurfa Emniyet Müdürlüğüne atanmasına ilişkin dava konusu işlemde hukuka uyarlık bulunmamaktadır.

Açıklanan nedenlerle, davalı idarenin temyiz isteminin reddiyle, Mersin 1. İdare Mahkemesi'nce verilen ve sonucu itibarıyla hukuka uygun bulunan 12/02/2013 günlü, E:2012/658; K:2013/115 sayılı kararın yukarıda belirtilen gerekçeyle onanmasına, temyiz giderlerinin istemde bulunan davalı idare üzerinde bırakılmasına, posta ücretinden artan 24,25.-TL'nin isteği halinde davalıya iadesine, 02/04/2014 tarihinde oyçokluğuyla karar verildi.

KARŞI OY

X- Emniyet Hizmetleri Sınıfı Mensupları Atama ve Yer Değiştirme Yönetmeliğinde "eş durumu" özrünün tarifi yapılmamış; yalnızca 13. maddesinin 3. fıkrasında, Devlet memurlarıyla evli olanların ilk atamalarının eşlerinin görev yaptığı yere yapılabileceği belirtilmek suretiyle eş durumu özrü, eşi Devlet memuru olanlarla sınırlandırılmıştır. Esasen, anılan

Yönetmelikte tarifi olmamakla birlikte uygulaması düzenlenen bu özrün sınırlarını belirlemek için, zorunlu olarak Devlet Memurlarının Yer Değiştirme Suretiyle Atanmalarına Dair Yönetmeliğe bakılması gerekir. Söz konusu Yönetmeliğin 14. maddesinde bu husus, eşin 160 sayılı Kanuna tâbi bir kurumda memur statüsünde çalıştığının belgelenmesinin gerektiği şeklinde açıklanmıştır. Sonuç itibarıyla eş durumu özründen, eşi memur olan Emniyet mensupları yararlanabilecektir.

Davacının eşinin Selçuk Üniversitesi Silifke Taşucu Meslek Yüksek Okulunda Öğretim Görevlisi olduğu anlaşılmaktadır. Üniversite öğretim görevlileri, Devlet memuru olmayıp sözleşme ile çalışan kamu görevlileridir. Bu nedenle davacının kamu görevlisi olup memur statüsünde bulunmayan eşinden dolayı eş durumu özründen yararlanmak suretiyle atanma ya da erteleme hakkı yoktur.

Bu durumda dava konusu işlemde de hukuka aykırılık bulunmadığı için davanın reddi gerekirken işlemin iptaline karar verilmesinde de hukuki isabet görülmemiştir.

Temyiz edilen kararın bozulması gerekirken onanması yönünde verilen karara karşıyım.

KARŞI OY

XX- Eş durumu nedeniyle 2010 yılında Mersin iline atanan davacı, ikinci bölge hizmet sırası geldiğinden bahisle Şanlıurfa iline atanmıştır.

Emniyet Hizmetleri Sınıfı Mensupları Atama ve Yer Değiştirme Yönetmeliğinde yer alan ikinci bölge hizmetinden sarfınazar edilemeyeceğine ve ikinci bölgeye atamada birinci bölgedeki hizmet süresinin dikkate alınmayacağına ilişkin düzenlemeler uyarınca, atanma sırası da dikkate alındığında davacının ikinci bölgeye atanmasında hukuka aykırılık bulunmamaktadır.

Ertelemeler hizmet gereği olarak idarenin takdirinde olup, esasen daha önce eş durumu nedeniyle Mersin iline atanan ve değişik gerekçeyle de olsa iki defa ataması ertelenen davacı hakkında memur olmayan ve sözleşmeli olarak çalışan eş için bu gerekçeyle yeniden erteleme yapılmasını zorunlu kılan bir mevzuat hükmü bulunmayıp, idareyi bu yönde işlem yapmaya zorlamak takdir yetkisini ortadan kaldıracak bir sonuç doğuracaktır.

Bu nedenle, Mahkeme kararının bozulması gerektiği görüşüyle karara katılmıyorum.

T.C.

DANIŞTAY

5. DAİRE

E. 2000/476

K. 2000/1516

T. 17.5.2000

• ADALET TEŞKİLATINI GÜÇLENDİRME VAKFI (Lojman Tahsisine İlişkin İşlemin İdari Olup Olmadığı-Uyumazlığın Görüm Yeri)

• YARGI YOLU (Adalet Teşkilatını Güçlendirme Vakfının Lojman Tahsisine İlişkin İşleminden Doğan Uyuşmazlık)

• LOJMAN TAHSİS EDİLMEMESİNDEN DOĞAN UYUŞMAZLIK (Adalet Teşkilatını Güçlendirme Vakfı İşlemi-Yargı Yolu)

• GÖREV (Adalet Teşkilatını Güçlendirme Vakfının Lojman Tahsisine İlişkin İşleminden Doğan Uyuşmazlık)

• İDARİ İŞLEM (Adalet Teşkilatını Güçlendirme Vakfının Lojman Tahsisine İlişkin İşlemi)

2577/m.2/1

743/m.73

ÖZET : Adalet hizmetine yardımcı ve ona bitişik olarak kamu hizmeti yerine getiren ve ağırlıklı olarak kamusal bir nitelik taşıması nedeniyle de kamu tüzel kişiliğine yaklaşan bir kurum olan Adalet Teşkilatını Güçlendirme Vakfının lojman tahsisi ile ilgili işlemi idari işlem niteliğindedir.

İstemin Özeti: Ankara 6. İdare Mahkemesinin 8.12.1999 günlü, E: 1999/1143, K: 1999/1381 sayılı kararının dilekçede yazılı nedenlerle temyizen incelenerek bozulması isteminden ibarettir.

Savunmanın Özeti: Temyizi istenen kararın usul ve kanuna uygun olduğu, ileri sürülen nedenlerin 2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanununun 49. maddesine uymadığı, bu nedenle istemin reddi gerekeceği yolundadır.

Danıştay Tetkik Hakimi: Mehmet Aydın

Düşüncesi: Benzer bir davada Uyuşmazlık Mahkemesince verilmiş bulunan 3.5.1999 günlü, E: 1999/1. K: 1999/11 sayılı kararda, A.T.G.V. Yönetim Kurulunun lojman tahsisi ile ilgili işlemlerinin iptali istemiyle açılan davaların çözümünde idari yargı yerlerinin görevli olduğuna karar verilmiş olup; idare mahkemesince aksi yönde verilmiş bulunan kararda hukuki isabet görülmemiştir.

Açıklanan nedenle, davacının temyiz isteminin kabulüyle, uyuşmazlığın esası hakkında bir karar verilmek üzere idare mahkemesi kararının bozulması gerektiği düşünülmüştür.

Danıştay Savcısı: Ayfer Özdemir

Düşüncesi: Davacının lojman tahsisi istemini reddeden Adalet Teşkilatını Güçlendirme Vakfı Yönetim Kurulu kararının iptali istemiyle açılan davada, idare mahkemesinin vermiş olduğu "görev ret" kararının bozulması istenilmektedir.

Uyuşmazlık Mahkemesinin 3.5.1999 gün ve E: 1999/1, K: 1999/11 sayılı kararında, benzer uyuşmazlık nedeniyle doğan "olumlu görev uyuşmazlığında" davanın çözümünde idari yargı yerinin görevli olduğuna karar verilmiş olduğundan, davacının temyiz isteminin kabulü ile 2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanununun 49'uncu maddesi uyarınca aşın esası hakkında bir karar verilmek üzere mahkeme kararının bozulması gerekeceği düşünülmektedir.

TÜRK MİLLETİ ADINA

Hüküm veren Danıştay Beşinci Dairesince dosyanın tekemmül ettiği görülerek yürütmenin durdurulması istemi hakkında bir karar verilmeksizin işin gereği düşünüldü:

KARAR : Danıştay Tetkik Hakimi olarak görev yapan davacı, Adalet Teşkilatını Güçlendirme Vakfı (A.T.G.V.) Yönetim Kurulunun lojman tahsisine ilişkin 26.8.1999 günlü, 37 sayılı kararının ve kendisine

lojman tahsis edilmemesine ilişkin işlemin iptali istemiyle dava açmıştır.

Ankara 6. İdare Mahkemesinin 8.12.1999 günlü, E: 1999/1143. K: 1999/1381 sayılı kararıyla; 2577 sayılı Yasanın 2/1. maddesinin incelenmesinden, idarenin taraf olduğu sözleşmelerden kaynaklanan uyuşmazlıkların idari yargı yerinde incelenebilmesi için, bu sözleşmelerin "idari sözleşme" niteliğinde olup olmadığının incelenmesinin gerektiği; bir sözleşmenin idari sözleşme sayılabilmesi için taraflardan birinin idare olmasının, konusunun doğrudan veya dolaylı olarak bir kamu hizmetine ilişkin bulunmasının ve sözleşmenin özel hukuk sözleşmelerinde rastlanmasına olanak bulunmayan olağanüstü hüküm ve şartları içermesinin gerektiği; Danıştay'da Tetkik Hakimi olarak görev yapan davacının Adalet Teşkilatını Güçlendirme Vakfı (A.T.G.V.) Yönetim Kurulunun lojman tahsisine ilişkin 26.8.1999 günlü, 37 sayılı kararı ile adına lojman tahsisi yapılmamasına ilişkin işlemin iptali istemiyle dava açtığı; davanın çözümüyle görevli yargı yerinin belirlenmesi için A.T.G.V.'nın hukuki statüsüne ve işlemin niteliğine bakılması gerektiği; yasa koyucunun, bir özel hukuk tüzel kişisi kurarak, ona bir takım kamusal yetki ve ayrıcalıklar tanımak suretiyle kamu hizmeti ödevi yükleyebilmeğinin ve bu şekilde kurulan ve kamu kurumu özelliği taşıyan kuruluşlarca kamu gücüne dayalı, re'sen ve tek yanlı olarak idari işlem tesis edilebilmesinin olanaklı olduğu: ancak, A.T.G.V. yukarıda belirtilen özel bir yasa ile kurulmayıp, Medeni Kanun hükümleri çerçevesinde kurulmuş bir özel hukuk tüzel kişisi olduğuna ve bu konuda bir tartışma bulunmadığına göre bu vakfın özel hukuk hükümlerine tabi olacağının kuşkusuz olduğu: bu durumda, adı geçen vakıf yönetim organınca gerçekleştirilen hukuki tasarrufların yasa ile devredilmiş bir kamusal yetkiye dayanmaması nedeniyle bunların idari bir nitelik taşımadığı: bu vakfın, "salt kamu hizmeti alanında faaliyet göstermeyi amaçladığından ve kurucuları ile organlarının kamu görevlilerinden oluştuğundan" bahisle, faaliyetlerine ilişkin kararlarının idari nitelik kazandığından söz edilemeyeceği: bu durumda, uyuşmazlığın özel hukuk kurallarına göre adli yargı yerinde çözümlenmesi gerektiği gerekçesiyle davanın görev yönünden reddine hükmedilmiştir.

Davacı, benzeri bir olayda Uyuşmazlık Mahkemesince verilen 3.5.1999 günlü, E: 1999/1, K: 1999/11 sayılı kararda, davanın çözümünde idari yargı yerinin görevli olduğunun karara bağlandığını; öte yandan, kendisiyle aynı durumda olan kişiler tarafından açılan

davalarda idare mahkemelerince görevlilik kararı verildiğini öne sürmekte ve idare mahkemesi kararının temyizen incelenerek bozulmasını istemektedir.

Dava konusu olayda davalı idarece, lojman tahsis işleminin A.T.G.V. tarafından yapıldığı ve adı geçen vakfın özel hukuk hükümlerine göre kurulması nedeniyle davanın özel hukuk hükümlerine göre adli yargı yerinde çözümlenmesi gerektiği ileri sürülmüş ve idare mahkemesince bu hususlar göz önünde bulundurularak davanın görev yönünden reddine hükmedilmiştir.

Adalet Teşkilatını Güçlendirme Vakfı (A.T.G.V.) . Adalet Örgütünü Güçlendirme Derneği Yönetim Kurulunca, 14.1.1981 günlü toplantıda genel kurulun verdiği yetkiye dayanılarak Türk Medeni Kanununun 73 ve müteakip maddeleri hükümlerine göre kurulmuş ve ... 10. Asliye Hukuk Mahkemesinin 9.7.1981 günlü, E: 1981/452, K: 1981/399 sayılı tescile dair karan ile tüzel kişilik kazanmıştır.

A.T.G.V.'nın kuruluşuna ilişkin Vakıf Senedinde vakfın kuruluş amaçları sayılmış ve bunların arasında "Adalet Bakanlığı Merkez ve Taşra Teşkilatı ile infaz ve ıslah kurumlarının hizmet ve lojman ihtiyacı için taşınmaz mal alımı"na da yer verilmiş olup; 1997 yılının Temmuz ayından itibaren Danıştay'da Tetkik Hakimi olarak görev yapmaya başlayan ve atamasını müteakip, lojman tahsisi talebiyle Adalet Bakanlığına başvuran; ancak, 1999 yılı Ağustos ayında lojman olarak tahsis edilmek üzere vakıf tarafından alınan ve mülkiyeti vakfa ait olan 128 lojman içerisinden kendisine tahsis yapılmamış olan davacının, "Vakıftan yararlanacaklar" arasında olduğu tartışmasızdır.

Kamu görevlilerine lojman tahsis edilmesi, 2946 sayılı Kamu Konutları Kanunu ve buna göre çıkarılan Kamu Konutları Yönetmeliği ile düzenlenmiş olup bu yasal düzenlemeler idare hukuku alanının kapsamında bulunmaktadır.

A.T.G.V. Konut Yönetmeliği incelendiğinde, konutların tahsisi konusunda, merkezde A.T.G.V. Yönetim Kurulunun, taşrada ise Adli Yargı Adalet Komisyonunun yetkili olduğunun belirlendiği ve genel olarak da, bu yönetmelikte yer alan hükümlerin, Kamu Konutları Yönetmeliği hükümlerine paralel düzenlemeler olduğu görülmektedir. Şu kadar ki, Kamu Konutları Yönetmeliğinden farklı olarak, kendisine konut tahsis edilenle vakıf arasında "kira sözleşmesi" düzenlemesi

esası benimsenmiş ve konuttan çıkarılmayı gerektiren durumda kolluk kuvvetinden yararlanma yerine yetkili makam tarafından ilgili hakkında tahliye davası açılması öngörülmüştür.

Davacı, A.T.G.V. Yönetim Kurulunun lojman tahsisine ilişkin 26.8.1999 günlü, 37 sayılı kararının ve Konut Yönetmeliğine göre kendisine lojman tahsis edilmemesine ilişkin işlemin iptali istemiyle dava açmış olduğundan, uyuşmazlığın çözümünde yönetmeliğin "Vakıf Konutlarının Tahsis Usul ve Esasları" hakkındaki hükümlerine bakılacağı açıktır.

Buna göre, idare hukuku alanına ilişkin bulunan vakıf konut yönetmeliği ile önceden düzenlenmiş objektif kurallara göre yapılan değerlendirme sonucunda yetkili organ tarafından re'sen ve tek yanlı biçimde tesis edilen dava konusu işlemler, tüm unsurları bakımından idari bir işlem niteliği taşımaktadır.

Uyuşmazlık Mahkemesinin 3.5.1999 günlü, E: 1999/1, K: 1999/11 sayılı kararında açıkça vurgulandığı üzere; "ATGV' nın kuruluşuna ilişkin Vakıf Senedinin 20. maddesinde sözü edilen kamu hizmetlerinden sağlanacak gelirlerin vakıf amacına tahsis edilmesi ve bu şekilde klasik kamu hizmetlerinin özel hukuk kişilerine gördürülmesi olağan bir yöntem değil ise de; kurucuları ile organları tümüyle Bakanlık merkez teşkilatında görev yapan kamu görevlilerinden oluşan Adalet Teşkilatını Güçlendirme Vakfının, süreklilik arzeden gelirinin "Bakanlık Taşra Teşkilatı tarafından verilecek her türlü hizmetlerden dolayı sağlanacak gelirlerden oluştuğu; gelirlerinin en az 280'ini nevi itibariyle genel bütçeli idare bütçesi içinde yer alan bir hizmetin yerine getirilmesi amacıyla tahsisan kurulmuş olması nedeniyle 903 sayılı Kanunun 4. maddesine göre Bakanlar Kurulu Kararı ile vergi muafiyetinden yararlandığı dikkate alındığında, "adalet hizmeti "ne yardımcı ve ona bitişik olarak kamu hizmeti yerine getiren ve ağırlıklı olarak kamusal bir nitelik taşıması dolayısıyla da, kamu tüzel kişiliğine yaklaşan yeni bir müessese olduğunun kabulü gerekir.

ATGV' nın Medeni Kanun hükümlerine göre kurulmuş bir özel hukuk tüzel kişisi olması, tümü merkezi idarenin üst düzey kamu görevlilerinden oluşan vakıf yönetim kurulunca idari usul ve esaslara göre tesis edilen işlemin idari niteliğini ortadan kaldırmaz.

Bir özel hukuk tüzel kişisi olmakla birlikte Adalet Teşkilatını Güçlendirme Vakfının, kurucuları ile organlarının tümüyle kamu görevlilerinden oluştuğu ve genel bütçeli idare bütçesinde yer alan kamu hizmetinin yerine getirilmesi amacıyla kurulduğu dikkate alındığında; vakıf, yapısı ve işlevleri yönünden nitelik itibariyle kamusal alana taşmakta; lojman tahsisi konusunda Vakıf Konut Yönetmeliğinde belirtilen yetkili komisyonlarca tesis edilen işlemler adalet hizmetiyle birlikte yürüyen ve ona bitişik idari nitelik taşımaktadırlar.

Öte yandan; olayda davacının hakim olduğu; lojman tahsisine yönelik başvuruyu Adalet Bakanlığına yaptığı; her ne kadar tahsis vakıfça yapılmakta ise de, işlemlerin Adalet Bakanlığınca yürütüldüğü ve bu suretle icrailik kazandığı; ayrıca, konuya ilişkin olarak tesis edilen işlemlerin bakanlıkça ilgililere tebliğ edildiği hususları da göz önünde bulundurulduğunda, anılan işlemlerin, örtülü bir biçimde de olsa Adalet Bakanlığı işlemi niteliğinde olduğu sonucuna ulaşılmaktadır.

Yukarıdan itibaren açıklanan tüm bu hususlar birlikte değerlendirildiğinde; A.T.G.V. Yönetim Kurulunun lojman tahsisine ilişkin 26.8.1999 günlü, 37 sayılı kararının ve davacıya lojman tahsis edilmemesine ilişkin işlemin iptali istemiyle açılan davanın görüm ve çözümünde idari yargı yerinin görevli olduğu anlaşıldığından, aksi yönde verilen idare mahkemesi kararında hukuki isabet görülmemiştir.

SONUÇ : Açıklanan nedenlerle, davacının temyiz isteminin kabulüyle Ankara 6. İdare Mahkemesince verilen 8.12.1999 günlü, E: 1999/1143, K: 1999/1381 sayılı kararın 2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanununun 49. maddesinin 1/b. fıkrası uyarınca bozulmasına, aynı maddenin 3622 sayılı Yasa ile değişik 3. fıkrası gereğince ve yukarıda belirtilen hususlar da gözetilerek uyuşmazlığın esası hakkında bir karar verilmek üzere dosyanın adı geçen mahkemeye gönderilmesine, 17.5.2000 tarihinde oyçokluğu ile karar verildi.

AZLIK OYU :

İdare mahkemesince verilen karar ve dayandığı gerekçe hukuk ve usule uygun olup, bozulmasını gerektirecek bir neden de bulunmadığından, davacının temyiz isteminin reddi ve anılan kararın

onanması gerektiği görüşüyle aksi yöndeki çoğunluk kararına katılmıyorum.